

בתי המשפט

א 012603/05		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
תאריך: 28/04/2008		כב' השופטת אביגיל כהן	
תובעת		בפני:	

בעניין: שירז רחל פאר

ע"י עו"ד דן חי

התובעת

נגד

1. טיים אאוט מגזין

2. סיגלר יובל

3. הבר רונית

4. פריד ירון

הנתבעים

ע"י עוה"ד גיל בר זהר

לפסק-דין בשלום (2007-06-28): תא 12603/05 שירז רחל פאר נ' טיים אאוט מגזין (ישראל) בע"מ שופטים: אביגיל כהן עו"ד: שי אליאס, דן חי, דרור כדורי, רן שחר

מיני-רציו:

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

* נזיקין – פיצויים – שיעורם

בקיץ 2004 יצא לאור ע"י הנתבעת 1 מגזין על לונדון. המדריך כולל מידע בתחומי התרבות, הבידור והפנאי בלונדון. תמונתה של התובעת הופיעה לצד המלצות להומואים ולסביות. לטענת התובעת, הפרסום גרם לה למבוכה ועוגמת נפש רבה, לזעזוע במערכת היחסים עם בעלה. עוד טענה, כי מאז המקרה השתנו חייה. התובעת הגישה תביעה על סך 150,000 ₪ נגד הנתבעים בגין פרסום לשון הרע. ביום 28/6/07 ניתן פסק דין בשאלת האחריות ונקבע, כי דין התביעה להתקבל. פסק דין זה עניינו בשאלת הנזק.

בימ"ש השלום פסק:

סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, קובע כי במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי ביהמ"ש לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 ש"ח, ללא הוכחת נזק. אם הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי ביהמ"ש לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום האמור, ללא הוכחת נזק.

הפיצויים בגין לשון הרע נועדו להעמיד את הנפגע באותו מצב שבו היה נתון לולא פרסום לשון הרע. נפסק, כי הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע, נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן את הנזק לשמו הטוב; למרק את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון

הרע. לצורך כך, אין להסתפק בפיצוי סמלי, אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. פיצוי העולה על הנזק שנגרם יכול להיות מוצדק רק כפיצוי עונשי, שנפסק במקרים יוצאי דופן. במקרה דנן, ביהמ"ש שוכנע כי פרסום לשון הרע לא היה בכוונה לפגוע, והטעות ארעה בתום לב. התובעת לא הוכיחה כל נזק ממוני שהוא. לא נגרם לה הפסד השתכרות בגין הפרסום. יחסיה עם בני משפחתה כיום תקינים ולא נטען אחרת. התובעת נשואה לבעלה ומתגוררת עדיין בלונדון כך שלכל היותר, יש לפסוק פיצוי, ללא הוכחת נזק כמשמעותו בסעיף 7א(ב) לחוק. בנסיבות העניין, פיצוי הולם הוא פיצוי בסכום של 20,000 ₪.

פסק דין חלקי

(שאלת הנזק)

1. התובעת הגישה תביעה על סך 150,000 ₪ נגד הנתבעים בגין פרסום לשון הרע.
2. הדיון בתיק פוצל בשאלת האחריות ושאלת הנזק.
3. ביום 28/6/07 נתתי פסק דין בשאלת האחריות וקבעתי, כי דין התביעה להתקבל.
4. בקיץ 2004 יצא לאור ע"י הנתבעת 1 – טיים אוט מגזין (ישראל) בע"מ, מגזין על לונדון. (להלן: "המגזין"). בעמ' 3 למגזין נכתב, כי זהו מדריך ראשון בסדרת מדריכים חדשה ליעדי התיירות העיקריים של הנוסע הישראלי, והוא מופק ונערך ע"י אנשי טיים אוט ת"א, בשיתוף פעולה עם "TIME OUT LONDON". המדריך כולל מידע בתחומי התרבות, הבידור והפנאי בלונדון. בתוכן העניינים של המגזין נכתב לגבי עמ' 22: "גאוה 1 לקט המלצות להומאים ולסביות". בעמ' 22 בטור הימני יש כתבה בתוך "מלבן" כתום שכותרתו: "טיפ ורוד הכי גאים (וגאות) שיש". משמאלו של אותו "מלבן" כתום מופיעה תמונתה של התובעת.
5. התובעת מתגוררת בלונדון, למדה לימודי מולטי מדיה ותקשורת בלונדון וגם עובדת בלונדון. כאשר פורסמה הכתבה, עבדה בחנות ספרים בלונדון כמוכרת. הנתבע 2 הוא העורך הראשי של טיים אוט מגזין (ישראל) בע"מ. הנתבעת 3 היתה בתקופה הרלוונטית עורכת של המגזין והנתבע 4 היה כתב של המגזין.

6. בפסק הדין בשאלת האחריות דחיתי את הטענה ולפיה פרסום התמונה פגע בפרטיותה של התובעת על פי [חוק הגנת הפרטיות](#) תשמ"א – 1981, וקיבלתי את התביעה באשר לפרסום לשון הרע על פי [חוק איסור לשון הרע](#).
בסעיף 13 לפסק הדין ציינתי, כי במקרה דנן, קיימות נסיבות שיכולות לפעול לטובת הנתבעים מבחינת פסיקת סכום פיצוי וההקלות שנקבעו בחוק, אך אין זה משנה את עצם קיומה של האחריות.
7. הצדדים הגישו תצהירי עדות ראשית מטעמם בשאלת הנזק והתקיימו חקירות נגדיות למצהירים.
8. התובעת בתצהירה ציינה נזק שאינו ממוני. היא חזרה על טענתה ולפיה פרסום התמונה בצמוד לכתבה בנוגע להומואים ולסביות, גרמה לה למבוכה ועוגמת נפש רבה.
- בעקבות הפרסום, פנתה אליה חברתה המתגוררת בישראל, ופנו אליה בני משפחה קרובים והפנו את תשומת ליבה לפרסום התמונה והביעו תדהמה לנוכח החשיפה הפומבית לנטיית המיניות המשויכות לה, כביכול, בפרסום. (סעיף 8 לתצהיר).
- עוד ציינה בתצהיר, כי הוריה יידעו אותה, שחברים ומכרים ובני משפחה החלו להעלות תהיות בדבר נטיותיה המיניות.
- עניין זה גרם לעוגמת נפש רבה במשפחתה ואף סבתה טרחה להתקשר אליה בעצמה ודרשה לדעת את האמת בדבר זהותה המינית, שהוטלה לפתע בספק רק בגין הפרסום.
- התובעת טענה, כי פרסום הכתבה גרם לה לזעזוע במערכת היחסים עם בעלה. באותו שלב היא ובעלה היו בעיצומו של תהליך להסדרת אשרת נישואין. ובדיוק בשלב שלאחר הגשת הבקשה הראשונה למשרד הפנים לשם קבלת אשרה, ובעקבות הפרסום, טרם הגשת בקשה שניה למשרד הפנים לשם קבלת אשרת נישואין, חששו היא ובעלה מאוד שאם פרסום התמונה יגיע לידי משרד הפנים או מי מטעמו, תהיה זו עילה להכריז על נישואיה כפיקטיביים וכפועל יוצא מכך הבקשה תידחה.
9. התובעת אישרה בחקירה הנגדית, כי היא עדיין מתגוררת בלונדון. עדיין נשואה לבעלה. לא נטען בתצהיר כי בסופו של דבר נוצר קושי לקבל אשרת נישואין בעקבות פרסום הכתבה. כך שגם עניין זה מתייחס לרכיב של "עוגמת נפש" ולא לרכיב אחר.
- התובעת טענה, כי מאז המקרה השתנו חייה ובכל מקום שהיא נמצאת היא חוששת חשש אמיתי וכן לכך שהכל יצוף מעל פני השטח והחשש מהמבוכה הזאת ילווה אותה עוד זמן רב. (סעיף 15 לתצהיר).

התובעת ציינה בתצהיר, כי המדריך שבו פורסמה תמונתה לצד הכתבה היה בתפוצה של כ- 10,000 עותקים ואף יותר ויש לקחת גם עניין זה בחשבון באשר לסכום הפיצוי.

10. דודה של התובעת, מר ממי פאר, הגיש אף הוא תצהיר עדות ראשית והעיד בתיק. מתצהירו עלה, כי הוא ראה את הכתבה בעצמו מבלי שהופנה לכך על ידי אחרים. רק לאחר מספר ימים הוא אזר אומץ ושוחח על כך עם אחיו, אביה של התובעת, והתברר לו כי אביה של התובע כבר ידע על הפרסום אך לא סיפר לו, כי הוא קיווה שאולי אף אחד לא יראה את הכתבה ואת הפרסום הפוגע.

11. התובע אישר כשהוא ראה את תמונת התובעת בהקשר של נושא הכתבה, חלפו בראשו מחשבות שהתובעת אכן קשורה לנושא הכתבה ומסתירה זאת מקרוביה. והוא אפילו תהה אם נישואיה של התובעת הם כסות לנטיותיה המיניות.

12. אביה של התובעת מר צבי פאר חזר אף הוא על הטענות ולפיהן פנו אליו בעקבות פרסום התמונה, חברים רבים, מכרים ובני משפחה והחלו להעלות דברי פרשנות ורכילות בהתייחס לנטיותיה המיניות של בתו אשר גרמו לו, לאשתו ולבתו מבוכה ועוגמת נפש רבה.

מר פאר ציין, כי בעקבות הפרסום החלו מריבות בינו ובין אשתו אשר נבעו מפרסום הכתבה והוא התקשה להשתכנע שבתו ואשתו לא מסתירות ממנו דבר מה ועושות יד אחד כנגדו רק כדי שהוא יתרצה ויסייע לבתו במעברה ללונדון. ויכוחים אלו השתרעו על פני תקופה של מספר חודשים עד ששוכנע סופית שאין ממש בפרסום.

13. המצהיר מטעם הנתבעת, מר סינגלר ציין, כי המדריך הופק בהתבסס על חומר ומידע שהתקבל מהמפיקים (בלונדון), ובכללם גם התכנים והתמונות, לרבות תמונתה של התובעת, אשר הזכויות בהם נרכשו ממיטב כספה של הנתבעת 1. הנתבעים לא הכירו את התובעת ו/או מקורביה ולא התכוונו לה לגרום לה נזק.

הנתבעים לא יכלו להעלות על הדעת שאחת מהתמונות שצורפו לחומר שנשלח מהמפיקים לונדון תהיה תמונה של מאן דהוא ישראלי, אשר צולם ברשות הרבים בלונדון, ומבחן הסבירות לא הצביע על האפשרות הנ"ל כאפשרות סבירה.

מר סינגלר ציין, כי הנתבעים לא רואים כל פסול בהשתייכות לקהילה הומו לסבי. לנתבעת לא נגרם כל נזק כתוצאה מהפרסום. מתצהיריו ועדותה עלה, כי מאז הפרסום היא אף שיפרה את מצבה בכל התחומים שבגינם היא טוענת לנזקים.

היא התקדמה בתחום המקצועי. יחסיה עם בעלה תקינים. מה עוד שהתובעת עובדת בתעשיית הסרטים הבריטית והבינלאומית אשר רבים מעובדיה משתייכים לקהילה הומו לסבית ולא מתקיימת הפליה כלשהי לרעה על רקע עדיפות מינית, כך שגם נזק עתידי לעניין זה לא צפוי לתובעת.

יחסיה של התובעת עם בני משפחתה תקינים וגם בעניין זה לא נגרם לה נזק.

14. (א) סעיף 7 א' לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965 קובע: (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

(ב) במקרה דנן, פרסום לשון הרע לא היה בכוונה לפגוע, והטעות ארעה בתום לב. הפיצויים בגין לשון הרע נועדו להעמיד את הנפגע באותו מצב שבו היה נתון לולא פרסום לשון הרע.

ראה לעניין זה: רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף ואח' פ"ד נה (5) 510, 523.

בהמשך פסק הדין בעמוד 524 נאמר, כי הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע, נועד להשיג שלושה יעדים:

- (1) לעודד את רוחו של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע.
- (2) לתקן את הנזק לשמו הטוב.
- (3) למרק את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע.

לצורך כך נקבע שם, כי אין להסתפק בפיצוי סמלי אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם.

פיצוי העולה על הנזק שנגרם יכול להיות מוצדק רק כפיצוי עונשי, שנפסקים במקרים יוצאי דופן.

יפה לענייננו קביעתה של כב' השופטת דורנר ברע"א 7943/01 יורם נור נ' משה יערי ואח' (פורסם בנבו):

"סעיף 7 א' לחוק קובע סכום מירבי שניתן לפסוק לטובת הנפגע גם ללא הוכחת נזק, אם יבקשו המשיבים פיצוי בסכום גבוה יותר, יהא עליהם להוכיח את נזקם בהמשך ההליך, על-פי סדרי הדין שיקבעו ע"י בית המשפט המחוזי"

לעניין זה גם יפים פסקי הדין:

ת.א. 1133/01 בלשניקוב נ' פרופ' גבריאל מוקד [פורסם בנבו]; **6169/99 רן לוי נ' בן חורין** [פורסם בנבו]; **ת.א. 33042/01 מזרחי רפאל נ' ידיעות תקשורת בע"מ** [פורסם בנבו]; **6264/01 עו"ד יורם וינוגרד נ' פיליפוביץ** [פורסם בנבו], ועוד רבים אחרים.

(ג) ב"כ התובע בסיכומיו טען, כי עפ"י הפסיקה, הסכום של 50,000 ₪ אינו סכום תקרה (ראה סעיף 15 לסיכומיו).

15. בפסק הדין דנן, אין צורך להכריע במחלוקת זו המתייחסת לסעיף 7 א' לחוק, כיוון שאני סבורה, כי גם לו הייתי מקבלת עקרונית את הגישה של ב"כ התובע, לא היתה כל הצדקה בנסיבות המקרה דנן לפסוק, אף לא 50,000 ₪.

16. במקרה דנן, סכום התביעה הוא על סך 150,000 ₪ אך לאור פסק הדין בשאלת האחריות, אמור סכום התביעה שלא לעלות על 50,000 ₪.

התביעה על פי חוק הגנת הפרטיות נדחתה ועל כן אין צורך לפסוק פיצוי בגין רכיב זה, אשר נלקח בחשבון בסכום התביעה.

שוכנעתי, כי הפרסום לא נעשה בכוונה לפגוע ולפיכך אין מקום לפצות על פי סעיף 7 א' (ג) לחוק.

ועל כן יש לבדוק – מה שיעור הפיצוי שיש לפסוק על פי סעיף 7 א' (ב) לחוק.

17. במקרה דנן, התובעת לא הוכיחה כל נזק ממוני שהוא. לא נגרם לה הפסד השתכרות בגין הפרסום. יחסיה עם בני משפחתה כיום תקינים ולא נטען אחרת. התובעת נשואה לבעלה ומתגוררת עדיין בלונדון כך שלכל היותר, יש לפסוק פיצוי, ללא הוכחת נזק כמשמעותו בסעיף 7 א' (ב) לחוק.

18. כאשר אני שוקלת את סכום הפיצוי, יש לקחת בחשבון כי מדובר בפרסום תמונה במגזין שהתפוצה שלו נמוכה בהרבה מעיתון יומי רגיל אשר מתפרסם במדינת ישראל.

אני לוקחת בחשבון, כי הסיכוי הסטטיסטי לכך שתמונה, המתקבלת ממפיקי המגזין בלונדון תהיה בסופו של דבר תמונה של ישראלית, דווקא מכל האנשים אשר נמצאים ברשות הרבים בלונדון, הוא סיכוי נמוך ביותר, ועל כן יש להקל בעניין זה עם הנתבעים.

כמו כן יש לקחת בחשבון את העובדה שאמנם הוריה ומכריהם ובני משפחה נוספים העלו ספקות לאחר הפרסום בנוגע לנטיותיה המיניות של התובעת, אך בסופו של דבר, הוריה קיבלו את הטענה ולפיה לתובעת אין קשר לקהילה הומו – לסבית.

בעלה על פי עדותה לא חשד בה בעניין זה ולו לרגע. התובעת אכן עובדת בתחום שבו יש פתיחות בנוגע לנטיות מיניות וקשה לקבל את הטענה ולפיה פרסום התמונה עשוי בעתיד לגרום לה להפסד השתכרות כלשהו או לאבדן הזדמנות בעבודה.

מה עוד, שפסק הדין בעניין האחריות יכול להבהיר בצורה ברורה, כיצד התגלגלה התמונה לכתבה וכי אין קשר בין התמונה לבין נושא הכתבה.

במגזין בלונדון התפרסמה תמונתה של התובעת בסמוך לכתבה בנושא אוכל ואופנה ולא היה כל קשר לתמונה ולנושא של מקומות הבילוי לקהילה הומו – לסבית. על כן, כאשר העובדות הללו ידועות כיום והן למעשה לא שנויות במחלוקת, גם בכך יכולה חלק מעוגמת הנפש שנגרמה לתובעת לבוא על פתרונה.

19. לאחר שלקחתי את כל השיקולים הללו בחשבון, הגעתי למסקנה ולפיה פיצוי הולם בנסיבות העניין הוא פיצוי בסכום של 20,000 ₪.

20. לסיכום:

(א) לאור האמור לעיל, הנתבעים, יחד ולחוד, ישלמו לתובעת סך 20,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה (20/1/05) ועד התשלום בפועל. כמו כן ישאו הנתבעים בהוצאות התובעת בסך 3,500 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך 5,000 ₪ + מע"מ.

סכומים אלו ישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד פסק הדין ועד התשלום בפועל.

(ב) המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג בניסן, תשס"ח (28אפריל 2008), בהעדר הצדדים.

אביגיל כהן 12603/05-54678313

אביגיל כהן,

שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[הודעה למנויים על עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו - הקש כאן](#)